

บทคัดย่อ

169134

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ : การสร้างความปรองดองและการถ่ายโอนประชาธิปไตย
ในพม่า ค.ศ. 1990-2003 (พ.ศ. 2533-2546)
ชื่อผู้เขียน : เรืออากาศเอก ถวิลศักดิ์ บุญเพ็ง
ชื่อปริญญา : ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
คณะ : รัฐศาสตร์
ปีการศึกษา : 2547

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ :

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดนัย ทองใหญ่ ประธานกรรมการ
2. รองศาสตราจารย์ สุรพันธ์ ทับสุวรรณ
3. รองศาสตราจารย์ รุจิรา เตชางกูร

การศึกษาเรื่องการสร้างความปรองดองและการถ่ายโอนประชาธิปไตยของพม่า ระหว่างปี ค.ศ. 1990-2003 (พ.ศ. 2533-2546) เป็นการศึกษาถึง สถานการณ์ความขัดแย้งทางการเมืองในพม่า ระหว่างฝ่ายของรัฐบาลทหารที่อ้างความชอบธรรมในการดำรงบทบาทของกองทัพ เพื่อปกป้องและรักษาผลประโยชน์ของชาติกับกลุ่มนักการเมืองฝ่ายค้าน ซึ่งเป็นสมาชิกพรรคการเมืองที่ชนะการเลือกตั้ง โดยมีกลุ่มพลังเรียกร้องประชาธิปไตยอื่น ๆ ร่วมกับกองกำลังชนกลุ่มชาติพันธุ์ให้การสนับสนุนซึ่งมีวัตถุประสงค์ ของการวิจัยดังนี้

1. ศึกษาสภาพความเป็นมาของปัญหาการเมืองในพม่า รวมทั้งปัจจัยที่เป็นสาเหตุของความขัดแย้ง และปฏิสัมพันธ์ในลักษณะอื่นๆ ที่เกิดขึ้น
2. ศึกษาแนวทางและวิธีการแก้ปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองของพม่า รวมทั้งแนวโน้มและความเป็นไปได้ที่จะมีการถ่ายโอนประชาธิปไตยของพม่า

3. ศึกษาถึงบทบาท ศักยภาพและวิธีการ ของกลุ่ม องค์กร ที่ดำเนินการเพื่อไปสู่กระบวนการสร้างความปรองดองในพม่า ความพร้อม และรูปแบบการปกครองในอนาคต และผลกระทบที่อาจก่อให้เกิดความขัดแย้งในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทย-พม่า

4. เป็นแนวทางกำหนดยุทธศาสตร์ในการปฏิบัติต่อรัฐบาลทหารพม่า และกลุ่มพลังเรียกร้องประชาธิปไตยพม่า ทั้งนี้เพื่อนำมาซึ่งการเป็นข้อมูลในการแก้ไขปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศและการดำเนินนโยบายต่อสหภาพพม่าให้บรรลุซึ่งผลประโยชน์แห่งชาติ

จากการวิจัย พบว่า การสร้างความปรองดองและถ่ายโอนประชาธิปไตยในพม่า นั้นเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้น อันสืบเนื่องมาจาก ปัญหาวิกฤตที่เกิดจากเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองในพม่า ซึ่งมีรากเหง้าของปัญหามาจากความขัดแย้งทางการเมืองจากการที่กองทัพพม่ายึดมั่นในอุดมการณ์ที่จะรักษาผลประโยชน์และอธิปไตยของชาติไว้

ทั้งนี้ปัจจัยภายในประเทศพม่าเอง ที่มีชนกลุ่มชาติพันธุ์หลากหลายเผ่าพันธุ์ และล้วนแต่ต้องการแยกตัวออกไปเป็นอิสระ และไม่เชื่อมั่นว่า รัฐบาลที่มาจากพลเรือน จะสามารถนำพาประเทศให้คงอยู่อย่างสหภาพเช่นปัจจุบันได้ จึงเป็นเหตุผลสำคัญที่กองทัพอ้างความชอบธรรมในการรักษาอำนาจระบอบเผด็จการ เพื่อดำเนินการปกครองอย่างเบ็ดเสร็จต่อไป ส่งผลให้ชนกลุ่มชาติพันธุ์กลุ่มต่าง ๆ จับอาวุธต่อสู้เพื่อแยกตัวเป็นอิสระอย่างเข้มแข็ง อีกทั้งพรรคการเมืองที่ชนะการเลือกตั้ง ได้เคลื่อนไหวดำเนินกิจกรรมทางการเมืองทั้งภายในและนอกประเทศอย่างมีศักยภาพ เพื่อเรียกร้องสิทธิอันชอบธรรมเข้าบริหารปกครองประเทศ

ความขัดแย้งทางการเมืองของพม่าแตกออกเป็น 3 ฝ่าย สำหรับฝ่ายนักการเมืองซึ่งนำโดย พรรค NLD ได้มีการฉีกพลังกับชนกลุ่มชาติพันธุ์อื่น ๆ ที่ยังไม่สามารถตกลงเจรจายุติอยู่กับรัฐบาลทหาร ออกมาเรียกร้องให้รัฐบาลทหารแก้ไขปัญหาภายในพม่าด้วยการสร้างความปรองดองโดยการเปิดการเจรจา 3 ฝ่าย ตามมติสมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติแต่แรก

รัฐบาลทหารพม่าได้มีความพยายามอย่างยิ่งที่จะลดกระแสกดดันจากนานาชาติ ประเทศดำเนินกลยุทธ์ทางการเมือง เพื่อผ่อนคลายความตึงเครียดด้วยหลากหลายวิธี อาทิ การปลดปล่อยนักโทษการเมือง การจับและปล่อย นางอ่อง ซาน ซู จี ตลอดจนถึงการปลูกกระแสความรักชาติ ด้วยการสร้างสถานการณ์ความตึงเครียดกับประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งเป็นกลวิธีการสร้างความชอบธรรมที่ชี้ให้เห็นว่า กองทัพมีความจำเป็นอย่างยิ่งยวดที่จะต้องปกป้องรักษาภัยก่อนการร้ายภายใน และภัยคุกคามจากนอกประเทศ อีกทั้งพยายามสร้างความชอบธรรมและสืบอำนาจเผด็จการต่อไปโดยการจัดประชุมร่างรัฐธรรมนูญขึ้นเพียงฝ่ายเดียว

กลุ่มชนชาติพันธุ์ที่มีกำลังติดอาวุธในนามกลุ่ม แนวร่วมประชาธิปไตยแห่งชาติ (National Democratic Front - NDF) ได้รวมตัวกับกลุ่มของนักการเมืองพลัดถิ่น และนักศึกษาพม่าจัดตั้งเป็นองค์กรพันธมิตรเพื่อประชาธิปไตยพม่า (Democratic Alliance of Burma - DAB) และได้มีการพัฒนาไปสู่การจัดตั้ง สภาแห่งชาติสหภาพพม่า (National Council of The Union of Burma - NCUB) และจัดตั้งรัฐบาลผสมแห่งชาติพม่า (National Coalition Government of The Union of Burma - NCGUB) ขึ้นมา ได้ผนึกพลังเคลื่อนไหวทางการเมืองอยู่ในพื้นที่ตลอดแนวชายแดนพม่า-ไทยและต่างประเทศ เพื่อเรียกร้องและต่อรองขอเจรจา 3 ฝ่ายกับรัฐบาลทหารพม่า ซึ่งได้เสนอทางออกในเรื่องของการปกครองประเทศในอนาคตโดยรูปแบบการปกครองตามระบอบสหพันธรัฐประชาธิปไตย ทั้งนี้เพื่อมิให้ความเป็นสหภาพต้องแตกสลาย

อย่างไรก็ตาม ประชาคมโลกต่างคาดหวังในพัฒนาการของรัฐบาลทหารพม่า ที่แสดงให้เห็นว่า มีความพยายามสร้างความปรองดอง และแก้ไขปัญหภายในอย่างค่อยเป็นค่อยไป และมีการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น แต่แล้วเมื่อ 30 พฤษภาคม ค.ศ. 2003 เหตุการณ์จลาจล ที่เมืองคิเปยิน ภาคสะไก ความหวังทั้งหมดที่คาดหวังว่า พม่าจะมีการพัฒนาไปสู่ประชาธิปไตยนั้น ก็ต้องพังทลายลงจากการปะทะกันอย่างรุนแรงระหว่าง มวลชนพรรค NLD กับมวลสมาชิกขององค์กร USDA ซึ่งเป็นองค์กรจัดตั้งของรัฐบาลทหารพม่า จนเป็นเหตุให้นานาชาติต่างคว่ำบาตรต่อพม่าอย่างรุนแรง และพม่าเองก็

ได้แก่กลยุทธ์ด้วยการผลักดันเปลี่ยนผู้นำแต่งตั้ง พลเอก ชิน ชุ่ย เป็นนายกรัฐมนตรี แล้วจึงมีประกาศแนวทางไปสู่ประชาธิปไตย (Road map) 7 ขั้นตอน สำคัญ คือ จะจัดให้มีการประชุมแห่งชาติเพื่อร่างรัฐธรรมนูญอีกครั้ง ที่ต้องหยุดชะงักไปเมื่อปี ค.ศ. 1996 จากนั้นก็จะมีการเลือกตั้งใหม่

ในห้วงเดียวกันนี้ พรรคฝ่ายค้านและองค์กรชนกลุ่มชาติพันธุ์ที่ยังสามารถเคลื่อนไหวทางการเมืองอยู่ในพม่าและองค์กรเรียกร้องประชาธิปไตยซึ่งเป็นนักการเมืองพลัดถิ่นที่เคลื่อนไหวอยู่นอกประเทศ ก็ได้ประกาศแนวทางไปสู่ประชาธิปไตยออกมาเช่นเดียวกัน ในส่วนของฝ่ายชนกลุ่มชาติพันธุ์ และกลุ่มนักการเมืองนั้น มีสาระสำคัญที่คล้ายกัน คือ ขอให้ยอมรับผลการเลือกตั้ง เมื่อวันที่ 27 พฤษภาคม ค.ศ. 1990 ยุติการประชุมแห่งชาติเพื่อร่างรัฐธรรมนูญ เนื่องจากเห็นว่ากระบวนการทั้งหมดที่จัดขึ้นขัดกับหลักพื้นฐานประชาธิปไตย และไม่มี ความชอบธรรม เสนอแนะให้มีการจัดตั้งรัฐบาลผสมรักษาการณ์ จากนั้นร่วมประชุมแห่งชาติเพื่อร่างรัฐธรรมนูญแล้ว ไปสู่ขั้นการเลือกตั้งใหม่อีกครั้ง

ความเป็นเอกภาพและความมีอุดมการณ์อย่างเข้มข้นในอำนาจเผด็จการของรัฐบาลทหารพม่า ซึ่งไม่ยอมรับฟังข้อเสนอแนะ ข้อเรียกร้องของฝ่ายใด ๆ เลย ไม่ว่าจะ เป็นองค์การสหประชาชาติ ประเทศในสมาชิกอาเซียน ประเทศเพื่อนบ้าน แม้แต่ประเทศที่ถือว่ามียุทธิต่อพม่ามาก คือ ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนก็ตาม ไม่อาจเข้าไปสร้างความกดดัน แทรกแซงในกิจการภายในของพม่าได้เลย

กระบวนการการสร้างความปรองดองในพม่า จะยังคงมีความยุ่งยาก และเกิดความขัดแย้งต่อไป เพราะการดำเนินการประชุมแห่งชาติ เพื่อร่างรัฐธรรมนูญเพียงฝ่ายเดียวของรัฐบาลทหารพม่านั้น เป็นการปิดกั้นและปฏิเสธการมีส่วนร่วมในการกำหนดชะตากรรมทางการเมืองของผู้แทนราษฎรที่มาจากการเลือกตั้ง และชนกลุ่มชาติพันธุ์อื่น ๆ ที่ยังมีได้มีการตกลงเจรจาหยุดยิง โดยวิธีการเจรจาปรึกษาหารือ 3 ฝ่าย ซึ่งชนกลุ่มชาติพันธุ์ที่ติดอาวุธเหล่านั้น จะดำเนินการต่อสู้ต่อไป

ประเด็นการถ่ายโอนอำนาจทางการเมืองของพม่ามีแนวโน้มเป็นไปได้ 2

ประการ กล่าวคือ 1) การถ่ายโอนอำนาจทางการเมืองจากรัฐบาลทหารพม่าไปสู่รัฐบาลพลเรือน ภายใต้ผลการเลือกตั้งทั่วไปที่จะมีขึ้นในอนาคต การเลือกตั้งครั้งนี้ รัฐบาลทหารต้องชนะการเลือกตั้งประเด็นเรื่องการถ่ายโอนอำนาจสู่พลเรือนจากผลการเลือกตั้งที่ผ่านมา จึงเป็นประเด็นที่ยังอยู่ไกล 2) การถ่ายโอนอำนาจทางการเมืองภายในองค์กรทหารจากคณะผู้กุมอำนาจสูงสุด ผู้นำในพม่ามีบทบาทโดดเด่น และอยู่ในบริบทของการสร้างผลงานแข่งขันกันคือระหว่าง พลเอกรองอาวุโส หม่อง เอ กับพลเอก จิ้น ยุ้น กล่าวได้ว่า บทบาทของ พลเอก จิ้น ยุ้น ก่อนข้างโดดเด่นกว่า พลเอกรองอาวุโส หม่อง เอ ทุกกรณี

แนวนโยบายที่เหมาะสมของไทยกับสถานการณ์ทางการเมืองในอนาคตของพม่า พัฒนาการทางการเมืองของพม่าหลังการเลือกตั้งทั่วไปตั้งแต่ปี ค.ศ. 1990 จนถึงปัจจุบัน มีข้อบ่งชี้ว่า อำนาจภายนอกใด ๆ ไม่สามารถปรับเปลี่ยน หรือกดดันให้ผู้นำรัฐบาลทหารพม่ามีการปฏิบัติ หรือแก้ไขการเมืองตามกระแสภายนอกต้องการได้ รัฐบาลทหารพม่าพร้อมจะตอบโต้ หรือยุติการสร้างสัมพันธ์กับประเทศใด ๆ โดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องบนพื้นฐานของความเป็นจริง สิ่งที่น่าปรารถนา คือ การยอมรับจากภายนอก และให้พม่ามีความรู้สึกถึงความมีศักดิ์ศรีภายใต้บรรยากาศของการปกครองของคณะทหาร

เป็นช่วงเวลาที่เหมาะสม ที่ไทยควรจะดำเนินนโยบายเป็นมิตรกับพม่า แสดงความเห็นอกเห็นใจ และไม่คล้อยตามนโยบายของกลุ่มประเทศตะวันตก ที่มุ่งกดดันพม่า ขณะเดียวกัน ก็ไม่ควรกดดันต่อกลุ่มองค์กรกิจกรรม เพื่อประชาธิปไตยของพม่าที่เคลื่อนไหวอยู่ในบริเวณชายแดนไทยด้วย

ประเทศไทยควรมีนโยบายเชิงรุกในการสนับสนุนการเจรจาปรองดอง เพื่อจัดการความขัดแย้งระหว่างรัฐบาลทหารพม่ากับชนกลุ่มน้อยชนชาติพันธุ์ และต้องดำเนินการโดยไม่ประสาสัมพันธ์หรือทำให้เป็นข่าว และต้องพยายามไม่แสดงบทบาทเด่น รัฐบาลไทยควรอำนวยความสะดวก เพื่อสนับสนุนการปรองดองในพม่า ในภาพรวมจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการกับปัญหาความมั่นคง ร่วมกันระหว่างไทยกับพม่า และการเสริมสร้างความสัมพันธ์ที่ยั่งยืน สำหรับในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกองทัพในการสนับสนุน

การเจรจาปรองดองกองทัพ จะต้องร่วมมือในการสร้างความเข้าใจให้กับผู้ปฏิบัติในพื้นที่ที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการดังกล่าว ว่าเป็นการใช้แนวทางสันติภาพเพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขทั้งไทยและพม่า เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาความสับสนของผู้ปฏิบัติในพื้นที่เกี่ยวกับนโยบายการไปใช้ชนกลุ่มน้อยใช้ดินแดนไทยต่อต้านรัฐบาลทหารพม่า อีกทั้งจะต้องสนับสนุนข้อมูลด้านการข่าว เพื่อประกอบการพิจารณาในการกำหนดวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่ปฏิบัติได้ และสอดคล้องกับลักษณะ และท่าทีของรัฐบาลพม่า

ข้อเสนอแนะเพื่อสร้างความปรองดองและถ่ายโอนประชาธิปไตยของพม่า

1. การตกลงร่วมกันว่าปัญหาในพม่าต้องได้รับการแก้ไขผ่านกรอบการเจรจาหรือ 3 ฝ่าย (Tripartite Dialogue)
2. การปฏิเสธรในแนวทางแก้ปัญหาคความขัดแย้งทางการเมือง ที่ปราศจากการมีส่วนร่วมของผู้นำซึ่งเป็นสัญลักษณ์ทางการเมือง และผู้แทนราษฎรที่มาจากการเลือกตั้งเมื่อ ปี ค.ศ. 1990 นั้น ไม่อาจไปสู่กระบวนการแก้ปัญหาได้
3. การตกลงร่วมกันในบทบาทของประชาคมระหว่างประเทศ จะต้องมีส่วนในการประสานงาน และเอื้ออำนวยให้เกิดกระบวนการปรองดองแห่งชาติ
4. การสร้างเวทีสำหรับปรึกษาและรับฟังความเห็นระหว่างฝ่ายทหารพม่า พรรคการเมือง กลุ่มชาติพันธุ์ ที่เข้าร่วมในสภานิติบัญญัติ เพื่อความเป็นเอกภาพแห่งชาติ ประชาคมระหว่างประเทศ จะสนับสนุนการจัดสถานที่ การช่วยเหลือด้านงบประมาณ ในการประชุม การออกใบอนุญาตเข้าเมือง การดูแลความปลอดภัย การจัดฝึกอบรมเรื่องทักษะด้านการเจรจา และการไกล่เกลี่ยข้อขัดแย้ง รวมถึงการเสริมสร้างศักยภาพทางการเมืองอื่น ๆ
5. ติดตามความคืบหน้า และไกล่เกลี่ยปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในกระบวนการปรองดองแห่งชาติอย่างใกล้ชิด
6. ประชาคมระหว่างประเทศควรให้การสนับสนุนและผลักดันมติองค์การสหประชาชาติอย่างเป็นทางการเป็นเอกฉันท์ เพื่อไปสู่สันติภาพของพม่าอย่างยั่งยืน

ABSTRACT

169134

Thesis Title : Reconciliation and Democratic Transition in Burma
(1990-2003)

Student's Name : Flight Lieutenant Tawinsak Boonpeng

Degree Sought : Master of Arts

Major : Political Science

Advisory Committee :

1. Asst. Prof. Danai Thongyai Chairperson
2. Assoc. Prof. Suraphan Thabsuwan
3. Assoc. Prof. Ruchira Tejangkura

The study of reconciliation process and democratic transition in Burma (Myanmar) during 1990-2003 focused on political conflict between the military junta and the elected democratic opposition, supported by ethnic minority groups and other pro-democracy organizations.

Objectives of this research are as follows:

1. To study factors and sources of political conflict in Burma (Myanmar).
2. To find long lasting solution for political conflict in Burma (Myanmar) and to study possibility of democratic transition.
3. To study role, method and potential of certain groups and organizations concerning reconciliation process, together with format of

future administration and how it will affect relationship between Thailand and Burma (Myanmar).

4. To provide guidance to Thailand strategy toward the military junta and the pro-democracy groups. To gather all information necessary for settlement of proper bilateral relationship.

The research indicates that the present economic, social and political crisis in Burma (Myanmar) come out of the political conflict caused by military regime who claims that it is fulfilling its paramount duty of protecting national interest, national unity and national sovereignty and that the military is the sole institution which can achieve these national causes. Such conflicts also stem from the fact that Burma (Myanmar) consists of many groups of ethnic minority which desire to have their own self-determination. The regime also has no confidence that the civil government can maintain country as the union. As a result, the military junta continues hanging on power and minority groups have to rely on armed struggle to ensure their freedom. At the same time, the political parties which won the general election conduct domestic and international political activities to achieve their political aim which is to restore democracy in Burma (Myanmar).

There are three main groups in Burma (Myanmar) politically. First of all the democratic forces led by NLD, allied with minority groups which does not reach cease-fire agreement with the junta. They appeal for tripartite dialogue under the United Nations resolution. Secondly the military Government or the junta made considerable efforts to reduce pressure from international

169134

community by using political tactics such as release of political prisoners, arrest and release of Daw Aung San Su Kyi and creation of ultra-patriotism by instigating tension with neighboring countries especially with Thailand. By using these tactics, the junta made excuses that the military needs special rights and absolute power needed to protect the country from internal and external threats and also to convene unilateral National Convention.

Lastly, the armed-minorities under the name of NDF (National Democratic Front), merged with politicians and students arrived at the border and in exile and formed the DAB (Democratic Alliance of Burma) which led to the formation of NCUB (National Council of the Union of Burma) and NCGUB (National Coalition Government of the Union of Burma). These organizations actively conduct political activities along Thai-Burma (Myanmar) border and worldwide to achieve tripartite dialogue. They all accept the formation of federal state as future administration.

World community expects the junta to settle reconciliation process and gradually solve political problem. However, The Depayin incident on May 30, 2003 where supporters of NLD clashed with members of USDA which is under supervision of the junta led to sanctions and pressure from many countries on the junta. Later on, the junta appointed General Khin Kyunt as the Prime Minister and announced the 7 steps road map to democracy. The road map aims at continuation of National Convention which has been stopped since 1996.

During the same period, opposition and minorities in Burma (Myanmar) together with exile politicians also announced their own road maps which focus on the same objective of restoring democracy, but they demand to honor the results of the may 27, 1990 general election and to cease present unilateral National Convention. They also suggest formation of interim coalition government and convening of free, representative and inclusive (genuine) National Convention.

Unity and determination of the junta to stay in power make it deaf on suggestions and appeals from the international community, including the United Nations, ASEAN and neighboring countries. Even China, which is the most influential country on Burma (Myanmar), can not have enough leverage on the regime to intervene internal affairs of Burma (Myanmar).

Reconciliation process in Burma (Myanmar) definitely will become more complicated due to the unilateral National Convention. Such convention ignores the rights of elected representatives and minorities who are eager to join the tripartite dialogue. As a result, they are forced to continue their armed struggle against the junta.

Political transformation in Burma (Myanmar) has two possibilities.

1. The outcome of general election which will be held in near future certainly will be a great victory of the junta. Yet the transfer of power from military to civilian is still difficult.
2. The power struggle within the military regime. There are at least two factions inside the regime. One led by General Maung Aye and one led by

General Khin Nyunt. The power struggle can become out of control and lead to the transfer of power to the civilian politicians.

Political development in Burma (Myanmar) since 1990 election indicated that no outside influence can pressure the junta to pursue democratic transition. The junta is ready to cut off or cease relationship with any government. Thai policy in dealing with future political situation in Burma (Myanmar) is to make the junta accept opinions from the outside and make Burma (Myanmar) citizens to be proud of junta administration.

Now is the appropriate time that Thailand should incline to friendly policy by providing sympathy to the junta and does not follow western countries putting pressure on Burma (Myanmar). At the same time, Thailand should not use tough measures to the pro-democratic groups along Thai-Burma (Myanmar) border.

Thailand should play progressive role in support of reconciliation dialogue to eliminate conflicts between the junta and minorities by using low-profile means.

Thailand should facilitate the reconciliation process in Burma (Myanmar), which will enable Thailand to gain sustainable fraternal relationship. Moreover, Thai military should inform and create understanding of the personnel in affected area about Thai peace policy toward Burma (Myanmar) which includes defending Thai territory from being used by minority groups against Burma (Myanmar) government. Military should also

provide intelligence and information which are essential to make proper policy toward Burma (Myanmar).

Suggestions for reconciliation process and democratic transition in Burma (Myanmar):

1. To agree that problem in Burma (Myanmar) must resolve through tripartite dialogue
2. To deny resolution without participation of leaders who represent democracy and representative from 1990 election.
3. To agree that world community must play important role in facilitating the reconciliation process.
4. To initiate convening of forums and conferences aiming to receive opinions from the junta, political parties and ethnic minority groups. With coordination from world community in providing venues and budget for these conventions, facilitating the visa process, ensuring security, training negotiation skills, helping reconciliation of conflicts and improving their political capacity to deal with conflicts.
5. To make follow ups on progress and conflicts in the reconciliation process.
6. To encourage the international community to support the United Nations resolution for sustainable peace in Burma (Myanmar).